

gjør sig skyldig deri, er man berettiget til at udpante ham for 8 β ., vil naturligvis praktisk ikke have nogen Betydning. I § 24, som er den næste Paragraph, der skal blive bestaaende, indeholdes Bestemmelser, der ogsaa kun vanskeligt lade sig forene med de bestaaende Forhold, Bestemmelserne nemlig med Hensyn til det Tilfælde, at Noget er nødt til at fjøre udenfor Veien og derved bestadiger Hegn paa Grund af Veiens flette Tilstand. Hvad der der tales om Ansvar for ikke at holde Veien i tilbørlig Stand, vil der ikke godt kunne blive Spørgsmaal om efter de senere forandrede Forhold med Hensyn til Veivæsenet. De Bestemmelser, som indeholdes i §§ 30 indtil 50 excl., ere for en væsentlig Deel allerede forandrede ved de senere Bestemmelser om Optagelsespenge. Men hvad disse Paragrapher angaaer, troer jeg, at den almindelige Bemærkning gjælder, som jeg tillod mig for at fremsøre, at der paa den ene Side vil findes at være Meget i disse Paragrapher, som kunde trænge til Forandring, og at der paa den anden Side ved disse Paragrapher ikke vil frembyde sig saadanne vanskelige Spørgsmaal af principiel Natur, som den anden Materie, om Hegn, frembyder. Smedens jeg saaledes har tilladt mig at berøre den ikke forandrede Deel af Forordningen af 1794, maatte jeg maaskee gjøre den Bemærkning med Hensyn til § 23 i Lovforslaget, at det forekommer mig at være tvivlsomt, hvorvidt der er tilstrækkelig Grund til at lade Retten vælge andre Mænd til at vurdere den Skade, som gjøres paa anden Mand's Mark ved Brud paa Markfreden, end de almindelige Synsmænd, som Lovforslaget indfører. Det er ganske vist, at der i og for sig er en Forskjel imellem de to Ting: at vurdere Skade paa Marken og at tage Bestemmelse om Hegn; men Forholdene ere dog beslægtede, og tidligere har man ogsaa meent, at de samme Mænd meget godt kunne udføre begge disse Forretninger. I ethvert Tilfælde vil jeg dog tillade mig at henstille til nærmere Overveelse, om det ikke vilde være rigtigt til de i § 23 givne Bestemmelser angaaende disse Vurderinger at tilføie en Bestemmelse om Betalingen for dem. Jeg veed

ikke, om det kan have været Meningen, at disse Synsmænd skulde arbejde for ingen Betaling; jeg kan ikke troe det — som bekendt tilkommer der dem efter Forordningen af 1794 en vis Betaling, i visse Tilfælde i alt Fald —, men der forekommer mig, som sagt, at være Anledning til udtrykkeligt at sætte det ind her i Loven, hvad der skal tilkomme disse Vurderingsmænd, da man jo dog har berørt en anden Side af Sagen, nemlig den Betaling, der skal tilkomme dem for Udskrifter af deres Forretninger.

Hvad det foreliggende Forslag forøvrigt angaaer, da er det kun nogle mindre væsentlige Bemærkninger, jeg derved kunde have at gjøre, og som jeg skal tillade mig ved denne Sagens første Behandling i Kortheid at henlede Opmærksomheden paa. Det er uregtelig, saaledes som det forøvrigt er blevet udtalt af det ærede Medlem, der havde Ordet for mig, Tilfældet, at der paa flere Punkter overlades Hegnssynsmændene, det saakaldte sagkyndige Skjøn, en temmelig vilkaarlig Myndighed. Imidlertid maa det erkjendes, at det vistnok har sine store Vanskeligheder i denne Lov at opstille almindelige Begrændsninger for dette Skjøn's Myndighed. Man kan vistnok i Reglen ikke gaae videre end til at aabne Udgang til at bringe Sagen fra Hegnssynsmændene ind for Landvæsencommissionen og eventuelt for Overlandvæsencommissionen, og det forekommer mig ogsaa, at man vel maatte kunne berolige sig ved den endelige Afgjørelse, som Sagen maatte faae af disse sidstomtaltte sagkyndige Myndigheder. Dog er der nogle enkelte Punkter, hvort det forekommer mig at være noget tvivlsomt, om man ikke burde see noget mere at begrænse Hegnssynsmændenes Myndighed. Om dette iøvrigt skulde kunne skee derved, at man satte nærmere Bestemmelser ind i selve Loven, eller henviste til Instruxer for Hegnssynsmændene af Amtsraadet eller Indenrigsministeriet, derom vil jeg ikke for Dieblittet udtale nogen afgjørende Mening. Der siges saaledes i § 2, andet Stykke, — et Stykke, som jeg i Forbigaaende bemærker hidrører fra Initiativet i det andet Thing — at efter Omstændighederne kan til lovligt Hegn ogsaa henføres Hegn af